

[Ch. Petersen.]

at da man i det andet høje Ting stemte om dette Lovforslag, var der nogle Venstremænd, som følte Ubehag ved at stemme imod. Selv Venstres Formand, det ærede Medlem Hr. Brorsen, der ganske vist ikke stemte for Forslaget, kunde dog heller ikke faa sig selv til at stemme imod det. Men det ærede Medlem Hr. Villemoes — han kender ikke til Fornemmelser i den Henseende; han stiller Kravene, men at tilvejebringe den fornødne Dækning overlader han til det Parti, hvis Medlemmer han kalder Badutspringere, til Socialdemokratiet, ogsaa naar det gælder om at hjælpe Landbruget i de Vanskeligheder, som ubestrideligt er til Stede for dette Erhverv.

Det ærede Medlem Hr. Lange udtalte, at det just ikke var med nogen Begejstring, jeg havde anbefalet det foreliggende Lovforslag. Nej, det er fuldkommen rigtigt. Jeg antager ikke, der er nogen i dette høje Ting, som just er begejstret for at stemme for Skatteforslag af et Omfang som dem, vi nu er præsenteret for, og som vi har til Afgørelse her. Mange af os anser det for tvivlende nødvendigt at gennemføre dem, og vi maa stemme for dem, fordi det er en Nødvendighed, da Tiderne er af en saadan Beskaffenhed, at vi maa gaa til Gennemførelsen af saadanne Forslag, selv om vi kan sige os selv, at ingen i Befolkningen vil være glad for dem. Vi maa gøre det alligevel.

Naar det ærede Medlem Hr. Lange sagde, at han havde et andet Syn paa Regeringens økonomiske Politik end det, jeg havde ladet komme til Orde, maa jeg dertil sige, at det undrer mig ikke. Jeg forlanger ikke, at det ærede Medlem Hr. Lange — for saa vidt heller ikke det ærede Medlem Hr. Villemoes — skal bedømme Regeringens Politik ud fra samme Synspunkter som jeg. De to ærede Partier er jo Oppositionspartier og har som saadanne visse Opgaver, og dem synes jeg ogsaa, de plejer saa godt, som det er dem muligt, naar der er Lejlighed dertil. Men jeg synes, at der, naar Forholdene er af en saadan Beskaffenhed, at vi alle har nødtigt — alle uden Undtagelse, lige meget hvilket Parti eller hvilken Stand vi tilhører — at hjælpes ad i de vanskelige Tider, vi er inde i, kunde være Grund for de to ærede Partiers Ordførere til i nogen Grad indtil videre at lægge paa Hylden en Del af den Uvilje og den Kritik, som de ved enhver Lejlighed lader komme til Orde.

Villemoes: Maa jeg gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at jeg, da jeg havde Ordet første Gang, netop sagde, at

det var de stærke Drikke paa Restaurationerne, som Regeringen gennem denne Lov vilde lægge en 10 pCt.s Afgift paa. Jeg ved godt, at den Afgift, man i sin Tid havde, gjaldt alt muligt paa Restaurationer. Men der var nu alligevel den Forskel sammenlignet f. Eks. med den Lovgivning, vi her beskæftiger os med, hvorefter enhver er nødsaget til at betale af sit Forbrug, uanset om dette er et Nødvendighedsforbrug eller ej, at den allerstørste Del af dem, der bevægede sig paa Restaurationer, kunde blive fri for den omtalte Udgift, hvis de selv vilde. Man opponerede mod denne Beskatning dengang, man skaffede sig Stemmer derpaa. Da der var gaaet nogle Aar, manglede man nogle Penge, og saa fandt man paa, at man jo kunde tage 6 pCt. Det kørte vi paa en Tid, og nu er man altsaa gaaet til de 10 pCt. Det var saamænd det hele, jeg sagde om den Sag.

Naar jeg i mit første Indlæg omtalte det ærede Medlem Hr. Ch. Petersens Partis Saltomotaler, var det ud fra den sikre Betragtning, at det ærede socialdemokratiske Parti gennem mange Aar har sagt eet, men — da det kom til Magten — gjort noget andet. Dette gælder ogsaa en Smule den nævnte 10 pCt.s Afgift, men det gælder først og fremmest en lang Række andre Spørgsmaal. Nu ved jeg udmærket godt, at en dygtig socialdemokratisk Taler altid yderst paa Læben har dette: Ja, men det var under helt andre Forhold . . . ; det var under helt andre Forhold, vi ikke kunde gaa med til, at Statskassen skulde have nogle Øre paa et eller andet Luksusforbrug af Sveskeblommer; det var under helt andre Forhold, vi skældte Neergaard ud for de 10 pCt. Men da Finansministeren blev Socialdemokrat, saa gjorde det ikke saa meget. Dette gælder en lang Række Forhold, jeg ved ikke, om det ærede Medlem ønsker, jeg skal rippe op heri paa dette sene Klokkelæt, Klokkeren er nu 22. Jeg gør det med stor Glæde. Jeg skal nævne ganske enkelte Ting — jeg ved godt, det passer ikke Medlemmerne, og sikkert heller ikke Referenterne —, men jeg minder f. Eks. om den Saltomotaler, som det socialdemokratiske Parti foretog den 16. November 1932, hvis jeg ikke tager meget fejl, og som fik sit stærkeste Udtryk gennem den højtærede Statsministers Udtalelse om, at „vi er Kronens sande Værger“. En halv Time efter gik man til Valgurnerne og stemte, hvorefter Socialdemokratiet faa Maaneder efter lavede en Kovending og gik med til Kanslergadeforliget.

Det ærede Medlem har indtil Trivialitet